

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
V. évfolyam 4. szám (40.) - 2008. április

2008: Biblia éve

A Szentírás „ÉLET/re ÚTRA/való”

Megragadott, és nem ereszt a mottó... A fenti szójáték lett a májusi Márianosztrai Ifjúsági Zarándoklat mottója. Hónapok óta emésztgetem, kérődzöm vele, igyekszem lemérni rajta életemet és bibliaszeretetemet.

ÉLETREVALÓ

Egy eleven és kreatív gyerekről mondjuk: Ez a gyerek milyen életrevaló! Isten igéje is! Pedig mennyi kínzást, mellőzöttséget kellett elszenvednie a történelem során. Könyvégetést... Hitetlen zsarnokok betiltották. A tudomány és haladás nevében ostobaságnak kiáltották. Vagy egyszerűen csak díszkiadásban került fel a polcra, mint egy kirakati bábu. És mint valami Keljfeljancsi újra lábra áll, felkínálja magát, életerősnek és modernnek bizonyul. Megrendítő, amikor arról hallunk, hogy valaki – akinek polcán évekig elfeküdt a Szentírás – egyszer csak az életét találja meg benne.

ÚTRAVALÓ

Mivel Jézus azt mondta: „Én vagyok az Út”, a keresztény ember útra kel. Tudja, hogy át kell mennie a földi életen az örök haza felé, de útra kell kelnie önmaga és az embertársak felé is. Az úton időnként meg kell állni „egy harapásra”. Így kínálja magát nekünk az ige. Útitársunk, és jó ha mindig táskánkban, kezünk ügyében van.

ÉLETÚTRA VALÓ

LLL, azaz „Long-Life-Learning” (Élethosszig való tanulás) a jelszó ma mindennütt. A keresztény ember ezt mindig is tudta. Hány életerős fiatal indul jóakarattal az életbe, de nem merít a tiszta forrásból, felőrli a világ szelleme és kiég. Az egyedül izgalmas egy életútnak a mérlege. Persze nem egy kötet Biblia való egy életútra. Az igéből élő tanítvány jó néhány kötetet elfogyaszthat életútja során.

Jó tehát, ha nem szakaszjegyet váltunk az élet igéjére...

Olvassuk, ismerjük, szeressük, és ÉLJÜK a Biblia igéit!

Márton atya

Eltemettük Béla atyát

Április 14-én, hétfőn reggel összegyűltünk a mi kis templomunkban. A szentély előtt, sok gyertya közötti ravatalon Molnár Béla atya urnája volt kihelyezve. Meghatottan vettük körül. Elbúcsúztunk tőle. Majd két busszal indultunk Ágasegyházára. Ragyogó zöld vidék, virágzó gyümölcsfák, a megújuló élet jelei mindenfelé. Ez a temetés nem a reménytelen elmúlásról szól, hanem az örök élet kezdetéről. Odafelé rózsafüzért imádkoztunk, és miután - fél órával a temetés kezdete előtt - megérkeztünk, a ravatal előtt is folytattuk az imádságot. A szertartást Udvardy püspök úr végezte. Méltatta a papi kötelességeit hűségesen teljesítő lelkipásztort, aki még a halála napján is szentmisét mutatott be. Béla atya egykori hívei a faluból is sokan ott voltak. Bottal, hajlott háttal, de eljöttek kifejezni hálájukat. Temetés után a helybéli plébános úr gyászmisét mutatott be a templomban nyolc lelkiatya társaságában. Teljesen megtöltötték a templomot a hívek. Szállt az ének, szólt a könyörgő ima. Végül egy idős, szakállas atya Béla atya tiszta életéről mondott néhány megrendítő őszinte szót. Kispap koruktól ismerték egymást. Gyászmise után a kertben vendégeltek meg bennünket. Szíves kínálással szendvicset, süteményt hordtak körül. Igen jól esett nekünk.

Béla atya most már mindig ott vár minket a szépen gondozott ágasegyházi temetőben. De imáink, fohászaink

mindenhonnan eléri. Tudtátok-e, hogy Béla atya - ha nem volt mise szándéka - mindig a meghalt lelkipásztorok lelki üdvéért mondta a szentmisét?

Templomunkban Márton atya május 12-én mutat be szentmisét legközelebb Béla atya lelki üdvéért. *(Szarvasné Marika)*

Ministráns-találkozó

Április 12-én ministránstalálkozón vettünk részt hárman a plébániáról a Szent István Bazilikában. A köszöntőig a Gával testvérek énekeltek. Dél előtt 10-kor kezdődtek a vetélkedők. Csapatokra oszlottunk. Hála Istennek mindhárman egy csoportba kerültünk. Jó kis csapatunk volt. Végigjártunk négy templomot, ahol különféle feladatokat kellett megoldani. Egy órakor értünk a végére, majd elvonultunk ebédelni egy közeli parkba. 14 órakor kezdődött az ünnepi szentmise. Több mint száz ministráltunk a misén! A misét bemutató atya meg is jegyezte: „Szépen megtöltöttétek az összes ülőhelyet a Bazilikában!” Számomra nagy élményt jelentett ez a találkozó, látni lehetett,

hogy mennyi gyerek szeret szolgálni az oltár körül.

Köszönöm, Uram, hogy részt vehettem ezen a találkozón!

(Hingyi Gábor)

Fiatalok Passiójátéka

Ismét megelevenedett szemünk előtt Jézus szenvedéstörténete. A virágvasárnap-i ünnepi szentmise a barkaszentelést és bevonulást követően átformálódott drámai játékká. Immáron harmadik éve, hogy közösségünk ifjúsága misztériumjátékban adja elő a passiót. Dicséret nekik a sok készüléért, az átélt mondatokért, a gyönyörű szólóénekekért. Templomunkban a sok könnyező arc jelezte, hogy Krisztus szeretet-áldozata megérinti a szíveket, és meghív, hogy jobb emberek legyünk. Köszönet plébániánk lelkes ifjúságának a szép lelki élményért!

Húsvét bennünk marad

Húsvét nem valaminek a vége, hanem éppen hogy a kezdete, a folytatása:

- az ünnepi örömnék:

Gyermekeinkkel, akikkel együtt még nem tudtunk részt venni a Szent Három Nap szertartásain, nagyszombat kora estére készítettünk egy kis családi liturgiát, hogy ha felfogni nem is tudják,

de megsejtsenek valamit a Feltámadás öröméből. Nagy kerti futkosás után ünnepélyesen telepedtünk le a hófehér húsvéti gyertya és a Feltámadt Krisztus képe köré, rövid imát, szentírási részt olvasva. Az ajtóra a töviskoszorú helyett tavaszi koszorút helyeztünk, majd jöhetett a húsvéti vacsora. Bár külsőségek keretezték, mégis belopták az ünnepet gyerkőceink szívébe és másnap is lelkesen hirdették, rokonoknak, szomszédoknak: "nálunk húsvét van!", pedig hol volt még a tojáskeresés, a locsolkodás.

- a nagyböjti lelkigyakorlatnak: Nem lankadó lelkesedéssel határoztuk el, hogy folytatva a hétköznapok lelkigyakorlatát továbbra is rendszeresen összegyűlünk imás-megosztós együttlétre. Mindennapjainkban pedig a vasárnapi evangéliumokra (jó pásztor, út-igazság-élet) épülő szentírási részek, elmélkedések vezetnek.

- az önfelelt játéknak: Legutóbbi házaspárunk örömteli témája volt ez, valódi közös játékkal fűszerezve. Akkor még nem sejtettük, hogy ezen keresztül is mennyi mindenre tanít minket az Úr. Igazi "játékos" hét vette kezdetét: keresztlányunk szüleivel töltöttünk el együtt egy társasjáték-estet, majd egy családi játék-délután következett bábozással, élő zenével, tánccal, amit plébániánkon egy 4 gyermekes család szervezett. Végül a sort egy közös (férj-feleség) éjszakai tortasütés zárta, gyermekeink születésnapjára. Számunkra ezek a játékos alkalmak mind-mind a feltámadás felhőtlen öröméből tükröztek vissza valamit, egymás közti kapcsolatokat erősítettek, Jézus békéjét hordozták, azt a békét és nyugalmat, ami túl van a hétköznapok apró feszültségein, aggodalmain. (K. Andrea)

Húsvét Ajándéka

Húsvétal véget ért 4 hetes lelkigyakorlatunk, melyet a Verbum Dei közösség állított össze számunkra. A lelkigyakorlat minden napra kínált imát, elmélkedést, feladatot. Hetente egyszer közös megosztásra gyűltünk össze. A Baba-Mama klubból jó néhányan végig csináltuk ezt a négy hetet. Néhány nappal Húsvét után már megfogalmazódott többünkben, hogy valamilyen formában folytatódjanak a megosztások, a találkozások. Úgy éreztük, hogy ez a kis közösség, mely hétről-hétre összejött, nem bomolhat fel. Nagyon sokat merítettünk az elhangzott tapasztalatokból, odafigyeltünk egymás gondolataira, érzéseire, fontosakká váltunk egymás számára. Végül elhatároztuk, hogy minden második héten találkozni fogunk, és folytatjuk kis közösségünk építését, Istennel és egymással való kapcsolatunk mélyítését. A Verbum Dei pedig azzal lepett meg bennünket, hogy amikor megtudták, hogy folytatjuk ezeket az összejöveleket és szeretnénk tovább tanulni egymástól, vállalták, hogy hétről-hétre összeállítanak nekünk egy hétköznapi lelkigyakorlatos anyagot, ezzel is irányt adva közösségünk lelki épülésének. *(P. Juli)*

Utam Jézushoz

Mikor elhatároztam magamban, hogy hívő keresztényként kezdek élni, lelkileg és életvitelemben elég távol álltam Istentől. Egy igencsak problémás életszakaszban döntöttem a keresztény élet mellett. Sokat vergődtem és betegeskedtem, ami aztán ahhoz vezetett, hogy beláttam: nem az emberek fognak megmenteni. Csak egyetlen Út van számomra, Jézus.

Először csendben elkezdtem rendszeresen misére járni. Még elég kicsi voltam, mikor utoljára elhozott a nagymamám a pestszentimrei templomba. De az emlékek felelevenedtek bennem, különösen eleinte. Aztán az év során egyre több dolog tért vissza az életembe, nem csak a templom, hanem sorra talákoztam ismerős énekekkel, imádságokkal, amiket a nagymamám tanított nekem és a nővéremnek. A rég elveszettnek hitt emlékek most egészen új jelentőséget kaptak a szívemben.

Nemsokára ifjúsági hittanra is elkezdtem járni. Elégé különböző ember voltam/vagyok, mint ők, és mint általában a korosztályom. De mikor ehhez a közösséghez csatlakoztam, az volt a lényegi különbség, hogy ők elfogadtak, befogadtak maguk közé - ellentétben másokkal.

Hamar elkezdtem érezni annak a hiányát, hogy a szentmiséken nem áldozhatok. Nagyon gyakran beszélünk a Jézussal való találkozásról. Fejtegetik az átlényegülést, az Eukarisztia rejtjelmeit, a szentáldozásban lévő hatalmas erőt mindenféle cikkben, könyvben, amik a kezembe kerültek. Én pedig ebből nem sokat tapasztalhattam meg. Aztán már úgy jártam szentmisére, hogy rendre elsírtam magam, mikor a hívek áldozni mentek. Kezdttem úgy érezni, hogy

ennek így nincs értelme. Majd idővel megszoktam, és csak jártam tovább is szentmisére meg hittanra. Igaz, ha valami nagyobb ifjúsági rendezvényen vettem részt, elő-előjött belőlem az a fájdalmas hiányérzet, de azt gondoltam, most még nem kell vele törődnöm. Végül a lelkivezetőm tanácsára jeleztem Márton atyánál, hogy szeretnék első-áldozásra, gyónásra készülni.

Ezzel, hogy kijelentettem a szándékomat, már egy kicsit meg is nyugtattam magam. Örömmel készültem. Szívesen forgattam a hittankönyvet, és sokat imádkoztam azért, hogy mielőbb részesüljek az áldozás és a gyónás szentségeiben.

Voltak persze mélypontok is a készülétemben. Rosszul viseltem például, mikor megtudtam, hogy az először megbeszélte időpontnál később lehetek csak elsőáldozó. Már-már kezdett eloszlani a remény. Bárhol voltam szentmisén, meredten hallgattam a papot, amint az áldozati liturgia szövegét mondja, és mikor újra és újra áldozás nélkül távoztam, az az érzésem támadt, hogy értelmetlen volt ott lennem.

Aztán télen, egy lelkigyakorlaton új erőre kaptam. Ott nagyon sok biztatást kaptam, és biztosítottak afelől, hogy jó úton haladok. Onnantól világosan láttam a célt magam előtt, és hogy nem fogom most már szem elől téveszteni. Voltak még nehéz időszakok, de már másképp gondolkodtam.

Sokáig bántott, hogy az első gyónásomra is sokat kellett még várnom. Aztán lassanként megnyugodtam, mert éreztem belül, hogy mindazt, amit szívből megbántam, az Úr már megbocsátotta nekem.

Az első gyónás mégis hatalmas erővel hatott. Sok dolgot bevallottam már sok embernek. De az a tudat tette a gyónást különlegessé számomra, hogy ennek most szentségi jellege van. Innentől már nem csak éreztem vagy sejtettem, hogy a múltamat hátrahagyhattam, hanem bizonyosan tudtam. Határozottan.

Az első szentáldozásomra nagyszombaton került sor, mint azt tudjátok. Azon az estén nyugodtabb voltam, mint máskor. Úgy véltem, nagy változás ez az életemben. Nehezen tudnám leírni pontosan szavakban, mi is zajlott le bennem, mikor megáldoztam. De utána, végiggondolva az egész folyamatot, ahogy idáig jutottam, sírnom kellett. Eszembe jutottak azok a kis belső sugallat-szerű ígéretek, amiket régen kaptam. Mintha ezeket a sugallatokat Jézus hangosan kimondta volna.

Azóta több mint egy hónap telt el, és mindig boldogan megyek áldozni. Új Ember lettem - mondhatnám. Azt hiszem, nem csak Jézust, de önmagam is megtaláltam. Most már nincsen számomra üres vagy rossz szentmise. Most már van egy biztos pont: Jézus.

(Pánczél Viki)

Egyik reggel mikor kiléptem a kapun, még nem is gondoltam, hogy az Úr milyen nagyszerű találkozásokat fog adni nekem. Felszálltam a 136-osra, aztán a következő megállónál le. A Nagykőrösi úton átszálltam a 84-esre. Ezen a buszon találkoztam Berényi Laci bácsival, aki hozzánk jár templomba. Azt mondta: „Úgy örülök, mikor egy ilyen kis angyallal találkozok”. Nagyon kedves, de persze én messze vagyok az angyaloktól...

Esti misén, mikor a Miatyánkhöz értünk, azon gondolkodtam, hogy odacsapódom valakihez, hogy egymás kezét megfogva imádkozzunk. Jobbom felől egy néni ült két méterre tőlem, baloldalon pedig egy család fél méterre sem. A távolságot csak azért emelem ki, mert könnyebb elérni azt, aki közel van. De Jézus a nénihez vitt inkább, és így mondtuk a Miatyánkot. Azt hiszem, kezdek ráérezni a kicsikkel és az elesettekkel való sorsvállalásra. Urunk is mindig ezekhez lépett oda. Ez a néni nagyon megérintette a szívem, áldozásból jött vissza szép lassan, kezében kicsit reszketett a bot. Jézus kis szegényei, elesettjei, akikről a nyolc boldogmondásban beszél. Ezeknek az embereknek a tekintetéből a szenvedő Krisztus köszön vissza. Ők azok, akik részesülnek az Úr ígéreteiben. Úgy elmerengtem a látványban, hogy majdnem lemaradtam az áldozásról, az utolsó pillanatban vetődtem oda Márton atya elé. Hazafelé a 184-es busszal mentem. Mikor a busz átgurult a Szarvas-csárda térnél, láttam, hogy jön az 50-es villamos. Mellém toppant egy férfi, szintén arra a villamosra pályázott, amire én is. „Áh...! Nem érjük ezt el!” - mondta. Aztán rám nézett. „Megpróbáljuk?” - kérdezte. Erre én: „Meg!”... Ilyenkor megkezdődik a

verseny a másodpercek töredékeivel, mert nem akarok a következő villacsire várni. Türelmetlenül fészkelődünk a lépcsőn, és magunkban sürgetjük a buszvezetőt, hogy nyissa már ki az ajtót. Ezzel mindenki így szokott lenni, pláne akkor, mikor ritkán jár a Bkv... Ahogy nyílt az ajtó, engem, mintha puskából lőttek volna ki, sprinteltem a villamoshoz, hátra-hátra pillantgatva, hogy az az ember vajon szalad-e. Én már rég odaértem, mire ő éppen csak elkezdett kocogni. Az volt a mákunk, hogy mások is álltak a megállóban, így elértük a villamost. „Nem szeretek futni.”- mondta. „De néha muszáj.”- feleltem. Bár nem tettem semmit, megköszönte, hogy feltartottam a villamost. Ott ácsorogva nézelődtem, mint mindig. Az első ülésen egy anya utazott a kislányával. Egyszer csak a tekintetünk összetalálkozott a gyermekkel, és mikor rámosolyogtam, visszanevetett rám. Az anyja nem értette, hogy mit vigyorog, aztán látta, hogy a lányka engem néz. Két srác is állt mellettem. Azok azt hitték, hogy a kicsi rájuk nevet, én is azt gondoltam, mert azok is elkezdtek bohóckodni. De mikor az első ajtóhoz sétáltam, követett a szemével. Anya és lánya együtt mosolyogtak rám. „Köszönj szépen!” - mondta az anya, erre a kicsi integetni kezdett. Én is így tettem. A villamos megállt, nyílt az ajtó. A férfi, akivel futottunk a villamos után, rám köszönt, úgy, mintha ismertük volna egymást. Kis apróságok, de mégis jelentősek, mert – bár rövid az idő – Jézus meg tudja érinteni a világot rajtunk keresztül, és eljuthat minden ember szívéhez. Neki nem jelent problémát az, hogy a másodpercek töredéke alatt szeresse meg az embereket, számára nem fontos az idő, mert benne nincs idő. Neki minden lehetséges! (Marcsi)

Alsós mini-tábor kalandtúra kivitelben

2008.04.18., reggel... A rádió hírei: Egész napos BKV-sztrájk. A hétvégén esős idő várható.

Ezek voltak a jelek. A világ jelei. Bosszantó... De nem foglalkoztunk ezekkel, hanem elindultunk 21 alsós és ovis hittanossal Vámosmikolára egy hétfégi mini-táborra. Merészség volt?

Szerencsésen megérkeztünk, de hamarosan kiderült, hogy az egyik autónk - egy kisbusz - mégis csatlakozott a BKV-sztrájkhoz és haza nem tudunk majd jönni vele, lerobbant. Sebaj! A gyerekek öröme felhőtlen volt. Vidámak voltak együtt, belefeledkeztek a játékba.

Mégis jó, hogy elmentünk. Annál is inkább, mert szombat délelőtt a feltámadt Jézussal találkoztunk! Úgy, hogy csoportokban három szentírási történetről beszélgettünk, amelyek Jézus feltámadásáról szólnak, és el is játszottuk azokat.

Délután, amikor végre kisütött a Nap, elindultunk kirándulni. Nagy élmény volt a gyerekeknek, hogy - mivel már csak három autó működött - KIVÉTELESEN a csomagtartókba is ülhettek, amíg átmentünk Nagybörzsönybe. Nagyon szép volt a tavaszi erdő, ragyogott az ég, ki is melegedtünk a hegyen fölfelé. Örültünk, hogy végül nem mosta el az eső a kirándulást! Legalábbis akkor még azt hittük. De amint elindultunk a meredek hegyoldalon lefelé – szokásunk szerint letérve a jelzett útról -, vihar tört ki, jeges eső kezdett esni, és egy pillanat alatt olyan csúszós lett minden, hogy komoly erőfeszítésünkbe került talpon maradni, nem is nagyon sikerült. Az út

egy részét fenéken csúszva tettük meg, ki-ki ügyességéhez mérten, néha belekapaszkodva egy-egy fába. Ez a kaland jócskán megpróbálta a kitartásunkat, az önuralmunkat, de estére minden gyermek számára nagyszerű élménnyé szépült. Kérdezzétek csak meg őket!

A délután egy másik ajándékot tartogatott számunkra: kézműves foglalkozás keretében minden gyerek elkészítette a „saját Bibliáját”. Egy piciny könyvecskét fűztek össze, aminek elejére szép betűvel fölírták: „Az én Bibliám”. Majd egy bibliai történetet rajzoltak bele, és néhány beleragasztott bibliai idézetet a kódexekhez hasonló módon díszítettek ki, a végére pedig egy saját imát írtak. Irigylésre méltó odafigyeléssel, precizitással és komolysággal készítették ezeket a Bibliákat. Nagyon szépek lettek! Milyen jó, hogy nem maradtunk itthon!

Vegyetek Ti is példát a gyermekekről! Ne hagyjátok, hogy a rádió híradásai elrontsák a kedveteket, hanem inkább keressétek a találkozást a feltámadt Krisztussal, és legyen sajátotok a Szentírás! Az anyukák felé még egy kérés: ne haragudjatok a sáros ruhákért, cipőkért! Akkor szép napjaitok lesznek, mint a mi hétvégénk... (Cz. Kati)

Szeszélyes áprilisi hétvége Dömösön

Április 4-én, pénteken indultunk el Dömösre, hogy felsősök, középiskolások és egy-két vezető, aki ezen keretek közül már kilóg, együtt eltöltsünk szeretetben egy kirándulásokkal, játékokkal, lelki élményekkel, sok nevetéssel teli hétvégét. Miután a borús égbolt alatt átverekedtük magunkat a városon, egy kellemes buszút vezetett a Dunakanyarba. Elhaladtunk Szentendre és Visegrád mellett is, a nap közben kisütött, mi pedig reméltük, hogy ez szombaton sem lesz másképp, amikor is egy hosszszerű kirándulás volt betervezve. Elfoglaltuk szálláshelyünket Dömösön, ahol kellő ügyességre és bátorságra volt szükség a szobák kialakításakor. Ugyanis mini-táborok terén rekordot döntöttünk 37 fős csapatunkkal. „Sok jó ember kis helyen is elfér” – mondják. Vagy sok jó ember kis helyen is jó sok ember? Mindenesetre még az alvás idejére is megmaradt az összetartás, különösen a lányszobát illetően. Kis esti séta és játék után, visszavonulót fűjtünk, hogy másnap mindenki üdén és frissen ébredhessen. Madáracsicsergéssel, hűvös friss levegővel és napsütéssel köszöntött ránk a hétvége. Így hát reggeli után útnak indultunk a Prédikálószerk nevű kilátóhely felé. Meredek utak vezettek föl, de a kilátás, azt hiszem, mindenkit kárpótolt. Gyönyörű erdei ösvényeken haladtunk a cél felé, ahol tökéletessé vált a látvány, és az egész Dunakanyar tárult elénk minden szépségével, nagyságával, nevezetes helyeivel és emlékeivel. Nem is lett volna alkalmasabb hely a szentmise megtartására, melynek végére nem csak a kilátás, hanem néhány csodálkozó turista is körbevett minket.

Rövid ejtőzés után nekiindultunk, hogy még a délután folyamán végigmehezzünk a Rám-szakadék kalandos vonulatán. Az időjárás néha-néha esővel fenyegetett, de végül is megúsztuk szárazon. A Rám-szakadék valószínűleg mindenkinek nagy élmény volt, aki legalább egy kalandfilmet látott már élete során. (Akár Indiana Jones is ugrálhatott volna éppen ezeken a sziklákon.) Estére fáradtan, ám de jóleső érzéssel ültünk vacsorához, amit egy kreatív vetélkedő követett. A fiatalok a mai trendi világ hatásos módszereivel reklámozták a Bibliát, nagy tehetséggel rajzoltak egy vonalból ószövetségi történetet, szónoki ügyességgel beszéltek hitük védelmében. Eltelt az este, tábortűz zárta. Vasárnap a helyi templom nagy szeretettel fogadta gitáros énekkarunk szolgálatát és ministránsainkat. Hazafelé pedig, természetesen napsütésben jöttünk. (B. Dóri)

Ráckevei borzarándoklat

Március 29-én a BPC szervezésében tucatnyinál kettővel több férfi indult Ráckevére önkéntes továbbképzésre, hogy gyarapítsa állapotbeli kötelességeinek ellátásához alapvetően szükséges ismereteit a borok kiválasztásával és szervírozásával kapcsolatban.

A „borzarándoklat” - stílusosan - templomlátogatással kezdődött. A

részvevők először a ráckevei katolikus templomot csodálták meg, amely - Patay László Munkácsy-díjas festőművész és tanítványai keze nyomán - egyedi ötvözetét képviseli a huszadik század végi képzőművészet és a copf stílus egymásra találásának. Az avatott idegenvezető a látnivalók bemutatása után nem mulasztotta el kifejtetni ókonzervatív nézeteit egyes egyházi személyek, szerinte eléggé el nem ítélni, ultraliberális szokásairól. A rendkívül érdekes, kultúrtörténeti elemekkel átszőtt diskurzusnak csak a következő spirituális program hívó szava vetett véget: a túra a helyi szerb ortodox templom meglátogatásával folytatódott. Itt az idegenvezető megmaradt a tárgyyszerű ismertetés talaján, a nemi megoszlását tekintve homogén, identitását tekintve legtalálóbban a régi hanghordozók nevével (bak-élite) definiálható hallgatóság figyelmét azonban nem kerülte el a megjegyzés, mely szerint az ortodox templomban a férfiak és nők külön-külön helyiségben vettek részt a szentmisén. A téma részletesebb megvitatása azonban – emancipált női résztvevők távolléte miatt – elmaradt.

A főprogram előtti levezetésként a résztvevők még megnézték a Savoyai kastélyt, amelyet módfelett emberközelivé tett a tény, hogy a pompás épületben terített asztalok vártak egy ifjú párt és annak kiterjedt rokonságát.

A spirituális programokat követően materiálisabb jellegű – ám nem kevésbé fontos – rendezvények következtek: egy kiadós ebéd után a csapat átvonult az étterem szomszédságában található pincészetbe, ahol a borász előadásával párhuzamosan – gyakorlati oktatás keretében – számos borfajta jellegzetességeit próbálták memorizálni a

borkóstolás minden kockázatát bátran vállaló zarándokok. Egyesek még a bornak a hordóból egy speciálisan erre a célra kifejlesztett eszközzel (amelyet méltatlanul a "lopó" kifejezéssel illetnek) történő kinyerésének technikájában is elmélyedtek. Szinte valamennyi résztvevő fontosnak tartotta a folyamatos otthoni továbbképzés ill. szinten tartás érdekében, hogy immár szakértőként kiválasztott borral kedveskedjen élete párjának, melyen - mintegy mellékesen - módja nyílik demonstrálni a borkóstolás művészetében egy nap alatt elért számottevő fejlődést is.

A résztvevők – „kezüket a kor ütőerén tartva” – fontosnak tartották az „élethosszig tartó tanulás” jegyében, hogy frissen megszerzett ismereteiket tovább bővítsék, ezért a hazaúton már a következő borzarándoklat lehetséges helyszíneinek számbavétele is felmerült. *(Bönöczk Péter)*

Az ige-élés és a tapasztalatcsere néhány szabálya

Hogyan éljük az igét?

1. Hogyan kezdjük? A reggeli imában elmélkedjem át, hogy egy kiválasztott ige hogyan lesz „nagyszerű lámpás lábam előtt” (119. zs.) a nap különböző helyzeteiben, sajátosan a nehézségekben. Ha kicsit mélyebben átgondolom a választott igét, látjuk, hogy majdnem minden ige képes életem minden cselekedetéhez fényt adni – az Istennel való egyesülésre (a Vele egyesült cselekvésre) hívni.

Napi megállásaimban igyekezzem átgondolni: ez az ige most mit jelent számomra, milyen fényt ad következő órához, cselekedetemhez?

2. Mi az új mindebben? Tégy minden nap valamit külön szeretetből. Az ige-élésének fontos „próba”-kérdése: Mit tettél ma az ige indítására? Valami többet, mint szoktál... Mit tettél Isten iránti szeretetből, s mit tettél a felebarát iránti szeretetből? Ez összefügg az elhatározás és az ige konkrétásával. „Legyetek megvalósítói az igének, ne csak hallgatói!”

3. Hogyan gyakorolhatjuk magunkat az Ige élésében?

- Határozzam el, hogy minden nap törekszem átímadkozni, hogy az adott ige aznap hogyan alakíthatja át életemet.

- Majd tervezzek el legalább egy cselekedetet, ahol az ige konkretizálódik a felebaráti szeretetben is. Az elhatározás legyen konkrét (ne általános), pozitív (nem azt határozom el, hogy mit nem teszek), és ha egy csoport közösen éli, szerencsés részleteiben meghatározni közös célokat (pl. egy nehéz ember szeretete).

- Az igéből fakadó cselekvés örömet jelent: mert találkozás Istennel. Lehet ez a legnagyobb fájdalom mélyén is.

- Az igéből fakadó cselekvés gyakran gyümölcsöt terem. a) Az első gyümölcs maga a szeretet tette, illetve a találkozás Jézussal (a szeretet tettében). b) Egy másik gyümölcs: az igéből fakadó cselekvés gyakran kegyelmi meglepetést okoz önmagának. c) Isten gyakran ad egy harmadik ajándékot: az igéből fakadó cselekvés rendkívüli gyümölcsöt terem a felebarátban.

A tapasztalatok megosztásáról

A „megosztás” kegyelmi ajándék lehet. A lelki élet mesterei mindig buzdítottak, hogy ajándékozzuk meg egymást azokkal a kegyelmekkel, amelyeket Istentől kaptunk. Nagy Szt. Teréz fájdalommal írja: „Megdöb-

benéssel kell megállapítanunk, hogy vallásos emberek között természetes az, hogy világi hiúságokról, sőt helytelen dolgokról is szívesen beszélgetnek, de ha valaki Isten szolgálatára adja magát, vagy erről beszél, akkor felzúdulnak. Azt hiszem, hogy maga a sátán igyekszik így intézni ezt - az ő szempontjából nagyon fontos - dolgot, hogy azok, akik igazán szeretni akarják Istent, ezt annyira titkolják. Én azt tanácsolnám a mélyebben lelki életet élni akaróknak, hogy igyekezzenek magukfajta emberekkel barátságot kötni; hogy beszéljék meg egymással azokat az örömeiket és szenvedéseiket, amelyekkel a lelkiéletben találkoztak.”

A tapasztalatok elmondása természetesen nem a belső élet feltétel nélküli kitergetését jelenti, még kevésbé a jótettekkel való dicsekvést, vagy azokban való tetszelgést, hanem Isten megtapasztalt világosságának és örömének továbbadását. „Úgy hiszem – mondja Lisieux-i Szent Teréz -, ha egy apró virág beszélni tudna, elmondaná, hogy mit tett érte a jó Isten, és nem próbálná jótéteményeit eltitkolni. Boldog, hogy elmondhatja mindazt, ami benne szép, mert tudja, hogy ami jó van benne, azt Isten irgalma tette”. Jusztiniáni Sz. Lőrinc hangsúlyozza, hogy a belső kegyelmek alázatos továbbadása növeli bennünk a szeretetet: „A világon semmi sem dicsóítja meg jobban Istent, mint a lelki ajándékok alázatos és testvéri megosztása, mert pont ezek az ajándékok táplálják a szeretetet, amely nem tud kivirágozni a magányban... Az Úr írja elő, hogy mindig gyakoroljuk ezt az erényt testvéreink iránt szóban és tettekben. Ezért, ha nem akarjuk áthágni az Ő törvényét, és nem akarjuk, hogy testvéreink üdvét semmibe vevő

embernek tartanak, akkor azon kell fáradoznunk, hogy a többiekre árásszuk a kapott ingyenes ajándékokat, különösen azokat, amelyek a tökéletesség útján segíthetik őket.”

(következő számunkban folytatjuk)
(Tomka Ferenc)

Nyári plébániai táborok

Nyári hittantáborunkat 1-6. osztályosok számára július 31-től augusztus 7-ig szervezzük a Zempléni-hegységben, a Rostalló kulcsosházban.

Négy szomszédos plébánia közös szervezésében kerül sor idén a **7-8. osztályos és középiskolás hittantáborra**. Aggtelek környékén lesz Szögligeten július 21-27. között.

Kedves családok! A nyári programjaitok tervezésekor gondoljatok rá, hogy idén is lesz **családos tábor**. Helyszín: Piliscsaba, Josephinum kollégium. Időpont: július 2-6. Egyházközségünk minden gyermekes családját szeretettel várjuk!

Mindhárom tábor jelentkezési lapja megtalálható a templomban és az irodán.

A tavalyi évhez hasonlóan az idén is kérjük, hogy aki rászoruló hittanosaink nyári táborozási költségeihez hozzá tud járulni anyagilag, akár úgy, hogy több testvér közül az egyiknek részleges vagy teljes részvételét segíti, nagyon megköszönjük a nevükben is. A táborozási költség egy főre 12 ezer forint.

– plébános –

Plébániai papírgyűjtést hirdetünk meg **április 27-től május 18-ig** a nyári családos tábor megsegítésére. Bármikor lehet hozni összekötött papírt a templom mögötti garázs elé.

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
Plébánia**
10103881-45238100-01000004

Hirdetéseink

Pünkösdhétfőn, május 12-én a családoknak ajánljuk kiváló egész napos programként, hogy látogassanak ki **Máriaremetére**, ahol reggel 9-től a templom parkjában rendezik a hagyományos **Karizmák Ünnepe**t, az egyházmegyei családos majálist. Sok-sok ingyenes kézműves sátor, szabadtéri színpad és az egyházmegye katolikus közösségeinek színes bemutatkozása várja az érdeklődőket.

*Május 17-én, szombaton rendezik meg ismét több ezer hívő részvételével az **Élő Rózsafüzér** zarándoklatot, amely 9 szakaszban járja körül nagy Budapestet. A minket érintő szakasz a Soroksári templomtól indul ½ 8-kor és 13 óra körül érkezik hozzánk, tőlünk 14 órakor indul tovább, és a Havanna-telepi templomban zárómisével ér véget este 6 órakor. Erre a zarándokútra minden korosztályt várunk. Ki-ki erőnléte szerint rövidebb vagy hosszabb szakaszra kapcsolódhat be az útvonal bármely pontján.*

Május hónapban minden este **Mária-litániát** imádkozunk este ½ 6-tól.

*Május 24-én, szombaton lesz a **Nagymarosi Ifjúsági Találkozó**.*

A plébánián működik **Baba-mama klub**. Minden szerdán reggel ½ 10-től ½ 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat beszélgetésre, találkozásra, játékokra a Cserkészházba.

A Felnőtt kezdő hittancsoportba, azokat a felnőtteket hívjuk, akik ismerkedni szeretnének a keresztény hittel, vagy akár nincsenek is megkeresztelve. Ez két hetente hétfőn, az év páros heteiben van este ½ 9-től a Cserkészházban. Legközelebb április 28-án.

Házaspárokra hívunk minden hónap 2. péntekén este ½ 9-től. Legközelebb május 9-én.

A Nyugdíjas Klubot minden második hétfőn reggel 8-tól ½ 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja minden kedden este 7-től ½ 9-ig, és vasárnap reggel 9-től van a plébánián.

Bibliaóra hétfői napokon, kéthetente a páratlan hetekben este ¼ 8-tól.

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Péntekenként az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 7-től fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Gyóntatás: A hétköznap reggeli szentmisék előtt. Vasárnap a reggel 8 és esti 6 órai szentmisék előtt. Minden pénteken du. ½ 6-tól 6-ig. Egyéb esetekben a plébánossal egyeztetve.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bér máltkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébániai hittancsoportok

CSOPORT	IDŐPONT
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő 5 óra
Óvodások (nagycs.)	Kedd ½ 5 óra
1. osztály	Csüt. ½ 5 óra
2. osztály	Szerda ½ 5 óra
3. osztály	Szerda 4 óra
4. osztály	Kedd ½ 5 óra
5. osztály	Hétfő ½ 5 óra
6. osztály	Kedd 6 óra
7-8. osztály	Szerda ½ 6 óra
9-10. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (11.o.-tól és egyetem)	Csütörtök ½ 8
Házaspárokra	Hónap 2. péntekén ½ 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő ½ 9 (kéthetente páros hetek hétfőin)
Felnőtt Bibliaóra	Hétfő ¼ 8 óra (kéthetente páratlan hetek hétfőin)

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. **Internet:** www.communio.hu/pestszentimre